

PUNTS DE VISTA

La Gisela, des que té ús de raó és molt presumida. Un dels seus moments més feliços és quan la seva mare la pentina i l'arregla i quan decideixen entre totes dues quin vestit triaran per començar la jornada.

Aquest ritual diari està sotmès a diversos atzars. Tothom sap que no tots els dies són iguals, i que n'hi ha de més solemnes que els altres. Ara, la Gisela ha d'assistir a una festa de l'escola, i en aquest cas sí que cal mirar-s'hi de debò. Mare i filla passen una bona estona dubtant i escollint, no pas sense controvèrsia, però al final es posen d'acord a gust de totes dues.

La Gisela té cinc anys, els quals, així a primer cop d'ull, semblen molt pocs d'acord amb les obsessions de la gent gran. Però la Gisela se sap les seves coses... Hi ha un nen condeixeble seu, en Roger, que li té la voluntat robada.

La mare, un cop ha deixat la nena feta un braç de mar, gairebé resplendent, li fa les oportunes reflexions:

-Sobretot, vés amb molt de compte. No t'embrutis el vestit ni les mans ni la cara ni res. No t'escabellis. M'ho promets?

-Sí, mare. -diu la Gisela amb una sincera convicció.

Amb aquella mica d'ai al cor que tenen les mares quan se separen dels fills i els deixen als atzars d'una festa infantil, s'acomiaden amb una emoció mal continguda.

-Ja et recordes de tot el que t'he dit, oi?

-Sí, mare -respon la Gisela amb unes franques ganes de complir.

Però la nena, aleshores, ja dóna entrada a una altra preocupació. Quin efecte farà a n'en Roger? Com la trobarà? Intueix que hi ha episodis en la vida de les persones que poden ésser definitius.

La tarda transcorre lentament per a la mare, que és patidora de mena. Ha estat a punt, en dues o tres ocasions, de telefonar a l'escola per preguntar si tot anava bé. Però es domina, no voldria pas fer un paper poc airós.

A les set en punt (una mica abans de l'hora convinguda), la mare es presenta a l'escola i s'espera al vestíbul. Ja hi ha dues mares més d'aquelles que passen ànsia i entaulen una conversa basada en la intranquil·litat constant de les mares fins que no reveuen els seus fills. Els arriba, procedent del pati de l'escola, una xiscladissa que fa pensar en una gran gàbia d'ocells.

A dos quarts de vuit, surt una professora per una petita porta lateral. Se la veu esgotada i més aviat amb una espurna de malhumor. "Ara, ara", diu a les mares. "Sortiran tot seguit". El nombre de progenitores ha augmentat i tot i que la seva piuladissa és més atenuada que la que ve del pati, també es fa notar.

La professora obre els batents d'una porta gran i comencen a sortir criatures, com si l'escola vessés. La Gisela no es troba entre la primera onada i la mare manté la dosi d'angúnia de tota la tarda.

Finalment (era de preveure) fa aparició la Gisela. Sense voler desmerèixer-la, ofereix un aspecte desolador. Va despenjada, porta el vestit brut -amb esquinços a les mànigues i als voravius- i les mitges al garró. Ha perdut una sabata (que ja la trobaran, és clar), i porta taques que semblen de fang a la cara i a les mans.

-Què has fet, Gisela? -crida la mare, adreçant-se en part a la nena i en part a les altres mares presents-. Que no saps el que t'he dit abans de sortir de casa?

La Gisela, compungida però digna, carregada d'unes raons que ella considera ben seves, respon:

-Sí, mare, jo sí que ho sabia. Però el Roger no que no ho sabia.

és una justificació profunda, i mare i filla fan les paus, perquè en el fons del fons no podien fer altra cosa.

Pere Calders